

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 660/2016
31.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Д. и др, због кривичног дела ситне крађе из члана 210. став 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д. и др, адвоката А.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту К бр. 618/12 од 30.09.2015. године и Вишег суда у Пироту Кж 234/15 од 28.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту К бр. 618/12 од 30.09.2015. године и Вишег суда у Пироту Кж 234/15 од 28.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту К бр. 618/12 од 30.09.2015. године, окривљени М.Д., Б.Ј. и И.П., оглашени су кривим због извршења кривичног дела ситне крађе у саизвршилаштву из члана 210. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су им изречене условне осуде, тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по три месеца и одређено да се наведене казне неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело.

Истом пресудом делимично је досуђен имовинско-правни захтев за накнаду штете оштећеној АД „Ж. С.“ у износу од 13.203,00 динара, па су окривљени М.Д., Б.Ј. и И.П., солидарно обавезани да напред наведени износ исплате у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је за веће потраживање од траженог износа од 27.400,00 динара до досуђеног износа од 13.203,00 динара оштећени упућен на покретање парничног поступка.

Наведеном пресудом обавезани су окривљени М.Д., Б.Ј. и И.П. да суду на име паушала плате износ од по 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка солидарно износ од 2.584,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Пироту Кж 234/15 од 28.03.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П. и жалба Основног јавног тужилаштва у Пироту, а пресуда Основног суда у Пироту К бр. 618/12 од 30.09.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 1, 2 и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П. је неоснован.

Бранилац окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П. у свом захтеву је навео да осумњичени у тренутку давања признања пред полицијом нису имали браниоца, није им било омогућено да ангажују изабраног браниоца, нити им је бранилац постављен по службеној дужности, на који начин је повређен члан 289. став 4. ЗКП и члан 85. ЗКП, тако да се пресуда не може заснивати на овим доказима тим пре што су осумњичени у току поступка навели да су та признања изнуђена претњом од стране полицијских службеника, па је ове записнике сходно члану 237. ЗКП требало издвојити по службеној дужности.

Одредбом члана 74. тачка 2. ЗКП прописано је да окривљени мора имати браниоца ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од осам година или тежа казна – од првог саслушања, па до правноснажног окончања кривичног поступка.

Из списка предмета произилази да је предлогом за предузимање одређених истражних радњи Основног јавног тужилаштва у Пироту Кт 494/12 од 22.06.2012. године, окривљенима М.Д., Б.Ј. и И.П. стављено на терет извршење

кривичног дела проневере у саизвршилаштву из члана 364. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Одредбом члана 364. став 1. ЗКП, прописано је да ће се ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист присвоји новац, хартије од вредности или друге покретне ствари које су му поверене у служби или на раду у државном органу, предузећу, установи или другом субјекту или радњи, казнити затвором од шест месеци до пет година.

Из записника о испитивању осумњиченог Ки бр. 192/12 од 22.06.2012. године и 04.07.2012. године произилази да су окривљени М.Д., Б.Ј. и И.П. поучени о свом праву да одбрану дају у присуству браниоца као и да су осумњичени изјавили да ће своју одбрану дати сами и да им браниоци нису потребни.

Из списка предмета произилази да је оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Пироту Кт 494/11 од 04.10.2012. године окривљенима М.Д., Б.Ј. и И.П. стављено на терет кривично дело крађе у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Одредбом члана 203. став 1. КЗ прописано је ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем прибави противправну имовинску корист казниће се новчаном казном или казном затвора до три године.

Из списка предмета произилази да су окривљени М.Д., Б.Ј. и И.П. од отварања главног претреса у предмету Основног суда у Пироту К 618/12 дана 04.07.2014. године имали изабраног браниоца, а да се окривљени И.П. изјаснио да му бранилац није потребан.

Из списка предмета произилази да је оптужни предлог Основног јавног тужилаштва у Пироту Кт 494/11 од 04.10.2012. године прецизиран дана 27.08.2015. године, па је окривљенима М.Д., Б.Ј. и И.П. стављено на терет кривично дело ситне крађе у саизвршилаштву из члана 210. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Одредбом члана 210. став 1. КЗ прописано је да ко учини ситну крађу, утају или превару казниће се новчаном казном или затвором до шест месеци.

Из образложења првостепене пресуде произилази да је првостепени суд пресуду засновао на исказима окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П. датим у претходном поступку и на главном претресу и да записнике о саслушању осумњичених у полицији није читао.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П., којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер се побијане пресуде и не заснивају на доказу – записницима о

саслушању осумњичених у полицији обзиром да наведени докази током поступка нису ни извођени, а у претходном поступку и на главном претресу окривљени су уредно поучени о праву на одбрану, која током читавог поступка није била обавезна, па је захтев у том делу одбијен као неоснован.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљених М.Д., Б.Ј. и И.П. у делу у коме је он поднет због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП, обзиром да наведене повреде не представљају законске разлоге због којих окривљени може поднети овај ванредни правни лек.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**